

Naši drazí sousedé aneb hezky po česku a s grácií

Petráčkovi byli našimi sousedy už od dob, co jsem jako malá v plenkách za sebou tahala kačera na provázku. Značně groteskní dřevěnou hračku na kolečkách s olupující se vrstvou vybledlé červené barvy na zobáku a tmavým důlkem namísto levého oka. Tato hračka přežila všechny mé bratry a jejich „nevinné“ hry. Osudným se jí však stalo setkání s Bedřichem Petráčkem. Pođobaným ryšavým chlapcem, jenž jako vrchol zábavy považoval prohození mého kačera oknem. Tehdy naše rodina oficiálně vyhlásila Petráčkově fámílii válku.

Začalo to značně nevině od vytržených stránek v novinách a vyluštěných křížovkách po nezapné inzeráty, rozstříhaná prostěradla a dotěrné domácí mazlíčky. Vracela jsem se zrovna ze školy domů, když na mě za rohem vyskočila Lada Petráčková, a jako správné čarodějnicí, jí nechybělo koště v ruce, šátek na hlavě a černý kocour u nohou. Říkala mu Pan Mourek, ale pro nás ostatní to byl „ten poděs od Petráčků“. Naše rodina není nijak zaujatá vůči zvířatům, dokonce jsem jako malá měla kanárka. Pak ho potkal Poděs a mě zbyla klec s chuchvalcem peří na dně. Jednou mámě roztrhal zbrusu nové a velmi drahé povlečení, mám pocit, že od té doby ho má baba Petráčková ještě raději. Při vzpomínce, jak máma vyrazila z bytu a s mou nemalou pomocí vytrhala Petráčkům všechny petúnie, které následně připevnila na jejich okno s všeríkajícím vzkazem, který se poté stal heslem naší malé mezi rodinné války, „oko za oko, petúnie za prostěradlo“, se mi na tváři objeví pobavený a velmi samolibý úsměv dodnes. Tenkrát samozřejmě neměl pražádnou šanci uniknout jestřábím očím Lady Petráčkové, která si mě podezřívavě prohlédla, a na její tváři se objevil pomstychtivý výraz. Bylo mi jasné, že tohle nedopadne dobře. „No, No co ty boty děvenko“ řekla mi. Zdráhavě jsem se podívala dolů, byly v naprostém pořádku, jen z boku byla trocha bahna, a přilepený nažloutlý list, který se právě velmi líně odlepil od mé boty a spadl mezi mě a Petráčkovou. Bylo mi jasné, co bude následovat, mnoho povyku pro nic, a tak jsem radši vzala nohy na ramena a utíkala, seč mi síly stačily k našim dveřím. Petráčková se naježila a běžela za mnou. Slyšela jsem jen hlasité funění, přerušované pouze mnohými nadávkami, o jejichž smyslu, jsem se k velké nelibosti paní Petráčkové, musela ujistit. O tom nakolik jsem se provinila, jsem se mohla, ujistit již druhého dne, kdy mi tátovo sprosté klení oznámilo, že jak se zdá mají Petráčkovi nějakého známého, který vlastní koně, nebo aspoň jako koňský trus to vypadalo, i když na té botě se to špatně pozná. Máma to drhla z rohožky ještě příští týden a pošťák nám, už asi nic do schránky nedoručí. Tohle chtělo pomstu a naše rodina nedržela při sobě nikdy tak dobře, jako ve chvílích odvety. Naše byty měly společnou nejen jednu zeď, ale i velmi malý zamřížovaný otvor. Stačily dva tři pohledy a všem nám bylo jasné, co je třeba. Bratr zajel do doků, k rybářům pro nějaké ryby a nám nezbyvalo nic jiného, než se postarat o uvolnění malých šroubků, kterými byla mříž předělaná ke stěně. Podařilo se nám to ve chvíli, kdy bratr dorazil. Pak už jen stačilo nastrčit do otvoru několik velmi nevábně vonících kousků ryb a z naší strany otvor zadělat nepřebnými kusy látek. Po několik dní se nic nedělo. Potom nás, ale k ránu vzbudilo bušení na dveře a v kukátku jsme rozeznaly hlavu Lady Petráčkové s nepřebným množstvím natáček a bílou hmotou na obličejí. „Já věděla, že je nemá přírodní“ zašeptala s potměšilým úsměvem máma. „Co budeme dělat?“ zeptal se brácha, „necháme jí tam“ zamumlal mezi četnými zívnutími táta, a naše rodina se rozešla po svém. Máma s tátou do ložnice, bráchové do pokoje a já do svého malinkého pokojíčku, který jako jediný sdílel stěnu s Petráčkovými. Potichu jsem popošla ke stěně, u které jsem zaklekla, a přes hlasité šramocení, jsem byla schopna rozeznat rozčilené hlasy, slibující pomstu. Zívla jsem a vklouzla do postele, kde jsem si slíbila, že rozhodně nevyjdu z bytu jako první.

Někdy mi přijde, že se chováme jako děti, možná že.... mé myšlenky narušila hlasitá rána, těsně u mého ucha. Jak se zdá, Petráčkovi přešli na taktiku stěhování nábytku. Ty ryby jim patřily.